

РЕШЕНИЕ

№ 8062

гр. София, 01.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20231110110219 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от „.....” ЕАД срещу И.И.В., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „.....” ЕАД извежда съдебно предявените права притвърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувача не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия, купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след датата на публикуване на месечните сметки. Сочи, че ответника не е изпълнил задължението си да заплати сумите за доставена топлинна енергия и извършена услуга „дялово разпределение”. С оглед изложеното, претендира съдът да признае за установено по отношение на ищеца, че ответника му дължи следните суми: 3 916,67 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 30.09.2022 г. до изплащане на вземането, 620,17 лева – мораторна лихва за забава за периода от 15.09.2020г. до

19.09.2020 г., както и суми за дялово разпределение: 58,76 лева – главница за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, и 12,56 лева – лихва за периода от 01.10.2019 г. до 19.09.2022 г. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Ответника в указания законоустановен срок по реда на чл. 131 ГПК, е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че монтираните

радиатори в апартамента са със значително по-малка кубатура и вследствие на това отдават по-малко топлинна енергия от стандартните радиатори. Претендира разноски. Представя и писмена защита, в която поддържа становището за неоснователност на предъявените искове.

Третото лице помагач на страната на ищеца – „.....“ ЕООД заявява, че дяловото разпределение за процесните период и имот е извършвано в съответствие със законоустановените изисквания и представя документи за осъществено дялово разпределение.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предъявените положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ за главница за неплатена топлинна енергия и цена на извършена услуга „дялово разпределение“:

За основателността на обсъжданите искови претенции в доказателствена тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между ищеца и ответника за процесните период и имот, 2) извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, 3) изискуемост на задължението за плащане на продажната цена, 4) осъществяване на услугата „дялово разпределение“ за процесните период и имот и цена на същата. В доказателствена тежест на ответника е да установи релевираните възражения в депозирания писмен отговор.

При така разпределелната доказателствена тежест, съдът намира, че исковата претенция за главница за неплатена цена за топлинна енергия е основателна, като съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

По аргумент от чл. 153, ал. 1 ЗЕ в относимата му за спора редакция, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. по тълк.д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012г.) е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36

Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие.

В случая не е спорно и по делото се установява, че сградата, в която се намира процесният имот, е присъединена към топлопреносната мрежа.

Наличието на валидно възникнало между страните облигационно правоотношение по повод ползването в процесния период на процесния имот се установява от част от представените по делото писмени доказателства – молба-декларация от ищеца от 30.07.2002 г за откриване на партида за процесния имот на негово име при ищеца /л. 14/ и нотариален акт за дарение на недвижим имот от 13.04.1994 г. /л. 16 и сл./. От посочените доказателства безспорно се установява, че ответникът е собственик на процесния имот в посочения в исковата молба период, включително и че е открита партида на негово име при ищеца по негова собствена инициатива. Предвид изложеното, съдът приема, че ответника има качеството на потребител на топлинна енергия по време на него.

В обобщение, съдът намира за установено първото правнорелевантно обстоятелство за основателност на обсъжданите искове – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото, по което ответната страна има качеството клиент на топлинна енергия за процесния период.

Количеството реално доставена топлинна енергия в имота, цената на същата и размера на неплатените суми за главница съдът приема за установени по делото от приетото по делото заключение на съдебно-техническа експертиза /л. 77/, което кредитира, като обективно и компетентно изготвено. Вещното лице е посочило, че етажната собственост на адрес жк. Люлин, бл. 320 вх. Г и Д е сключила договор за услугата Дялово разпределение на топлинна енергия с фирма „.....“ ЕООД, която е извършвала разпределението на топлинна енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС. За процесният период от 01.05.2019-30.04.2021 г. Фирмата за ДР е отчитала уредите в имота. По време на отчетите и са попълнени документите за главен отчет, които са подписани от потребител. Отчетите са коректно отразени в изравнителните сметки По данни на ФДР в процесното жилище е имало 4 монтирани отоплителни тела и съответно са монтирани 4 топлоразпределители с дистанционен отчет, като отчета им е извършван в съответствие с изискванията на действащото законодателство. Предвид изложеното съдът намира, възражението на ответника във връзка с отдаването на

топлинна енергия от радиаторите в имота /л. 53/ за неоснователно. Вещото лице е констатирало, че общата дължима сума за топлинна енергия за процесните имот и период възлиза на 3 916,67 лв. С оглед данните на заключението на съдебно-техническата експертиза, вещото лице по която е работило и с документите, касаещи данните от топломера в абонатната станция в процесната сграда, акта за разпределение на кубатурата в имота, изравнителните сметки от фирмата за дялово разпределение, отчетните документи и документи, касаещи изправността на измервателните уреди, като съобрази, че цената на установеното количество доставена в имота топлинна енергия съвпада с претендирания размер на същата, намира, че исковата претенция с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за главница в размер на 3 916,67 лв. следва да бъде уважена изцяло.

По иска за главница в размер на 58,76 лв., представляваща цена на услугата „дялово разпределение“:

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение. При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът е основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение. В случая от съобразните доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е реално извършвана от него. За това свидетелстват и представените от третото лице-помагач „.....“ ЕООД документи за извършено дялово разпределение /л. 93 и сл/. Установява се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза /л. 88 и сл./, което съдът кредитира, като обективно и компетентно изготвено, че дължимата цена за извършената услуга за дялово разпределение за процесния период и имот е в размер на претендирания от 58,76 лв.

По предявените положителни установителни икове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на исковите с посоченото правно основание предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) наличие на главен дълг и 2) забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на релевиращия период приложими са Общите условия за продажба на топлинна енергия „.....“ ЕАД на битови клиенти в град София, в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно, предвид наличието на уговорен срок за плащане, задължението за заплащане на обезщетение за забава възниква при реализиране на условието – неплащане на задълженията по общата фактура в срока по чл. 33, ал. 2 ОУ. Основата, върху която се изчислява

лихвата е неплатената част от реално дължимата сума, а именно неплатената част от задълженията по общата фактура. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Предвид изложеното и като съобрази заключението на съдебно-счетоводната експертиза, съдът намира, че исковата претенция за лихва за забава, начислена върху присъдената главница в размер на 3 916,67 лева, е основателна за сума в размер на и следва да бъде отхвърлена за разликата до 620,17 лв.

Искът за сумата от 12,56 лв., представляваща мораторна лихва, начислена върху присъдената главница за неплатена цена на услуга „дялово разпределение” за горепосочения недвижим имот с абонатен № ....., за периода от процесния период следва да се отхвърли изцяло, като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг – главница за неплатена услуга „дялово разпределение”, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответника е изпаднал в забава за погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговорения срок за плащане на услугата „дялово разпределение”, за да може да се определи от кой момент ответникът е са изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респективно ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника /арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД/.

По разноските:

При този изход на спора право на възнаграждение имат както ищеца, така и ответника. Ищецът претендира разноски за исковото в размер на 592,16 лв., от които 92,16 лв. – държавна такса, 500 лв. – депозити за вещо лице. Претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв. по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съобразно изхода на спора, ответника следва да бъде осъден да плати на ищеца разноски за исковото производство в общ размер на 590,53 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 99,72 лв., съразмерно с уважената част от исковите. Съобразно изхода на делото, ответникът следва да бъде осъден да плати на ищеца и сума в размер на 141,76 лв. – разноски в заповедното производство.

С оглед изхода на спора, ищецът следва да бъде осъден да плати, на ответника претендираните от него разноски, а именно адвокатско възнаграждение в размер на 1,37 лв., съразмерно с отхвърления размер на предявените искове. С оглед размер на претендирания адвокатски хонорар от 500 лв., броят предявения искове и фактическата и правна сложност на делото, съдът намира възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК за неоснователно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявените по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и

чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И.И.В., ЕГН *****, с адрес: ....., дължи на „.....“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище в град ....., следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, сумата от **3 916,67 лева** - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия, доставена в топлоснабден имот с абонатен № ....., находящ се на адрес: ..... – ....., за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 30.09.2022 г. до изплащане на вземането;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **620,08 лева** – мораторна лихва, начислена върху присъдената главница в размер на 3 916,67 лв., за периода от 15.09.2020г. до 19.09.2020 г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 620,08 лв. до претендирания от 620,17 лева;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, сумата от **58,76 лева** – главница за услугата „дялово разпределение“ за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 30.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за горепосочения недвижим имот с абонатен № .....,

за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 04.11.2022 г. по ч. гр. д. № ..... г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 171 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „.....“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище в град ....., срещу И.И.В., ЕГН *****, с адрес: ....., по реда на чл. 422 ГПК положителен установителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума в размер на **12,56 лв.**, представляваща мораторна лихва, начислена върху присъдената главница за неплатена цена на услуга „дялово разпределение“ за горепосочения недвижим имот с абонатен № ....., за периода от 01.02.2019 г. – 19.09.2022 г., за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.11.2022 г. по ч. гр. д. № ..... г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 171 състав, като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, И.И.В., ЕГН *****, с адрес: ....., да плати на „.....“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище в град ....., разноски за исковото производство в общ размер на 590,53 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 99,72 лв., както и разноски за заповедното производство в размер на 141,76 лв, съразмерно с размера на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „.....“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище в град ....., да заплати на И.И.В., ЕГН *****, с адрес: ....., основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сума в размер на – 1,37 лв., представляваща разноски в исковото производство, съразмерно с размера на отхвърлената част от исковите.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „.....“ ЕООД като трето лице – помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____